

Душа свештеника треба да блиста од лепоте



Велики оци, учитељи и светитељи Цркве: Василије Велики, Григорије Богослов и Јован Златоусти су и сами прошли кроз велика искушења пре него што су постали пастири Христовог стада. У личном искуству су спознали узвишеност свештеничког служења и меру одговорности. О томе говоре њихове речи упућене савременим пастирима и служитељима Престола Божијег.

Не бој се земаљских велможа

Труди се, свештениче, да будеш непрекоран делатник, који правилно управља речју истине. Никад немој доћи на црквену службу ако се налазиш у непријатељским односима с неким да те Дух Свети не би напустио на дан службе. Немој се судити и свађати тога дана, већ се док се налазиш у цркви, моли и читај, док не дође време да обавиш Божанску Тајну, и тада скрушено и чистог срца приступи светом олтару, притом се не осврћи око себе, већ са страхом и трепетом стани пред Небеског Цара.

Немој журити и не скраћуј молитве како би угоднио људима, не обраћај пажњу на њуде, већ свој поглед усмери ка Цару Који је ту присутан и ка небеским

силама које се око тебе налазе. Буди достојан извршилац светих правила.

Немој служити с онима којима је то забрањено. Пази пред Ким стојиш, како служиш и кога причешћујеш. Не заборави заповест Господњу и заповест светих апостола која каже: „не дајте светиње псима; нити бацајте бисера својих пред свиње“ (Мт. 7: 6). „Чувајте се паса“ и др. (Флп. 3: 2). Пази да не паднеш бојећи се човека, и немој давати Сина Божијег недостојнима у руке. У том тренутку немој се бојати земаљских велможа, па чак ни онога ко носи дијадему.

Оне који су достојни Божанског Причешћа, причести на дар, као што си на дар и сам добио; а оне којима је то забрањено божанским правилима, немој причестити, јер су они као незнабошци и ако се не обрете, тешко и њима и онима који их причешћују.

Свештенство је освећење мисли које човека приближава Богу и Бога човеку.

Прво чега... треба да се плашимо јесте да се не покажемо као лоши сликари дивне врлине, који су пре свега рђав оригинал за друге сликаре, који можда и нису лоши, али их има много, да не бисмо ушли у пословицу: прихватамо се да лечимо друге, а сами смо покривени чиревима. Као друго, ако би неко од нас сачувао себе да буде колико је год могуће чист од сваког греха, не знамо још да ли је то довољно ономе ко се спрема да друге учи врлини (свештенику). Онај коме је то поверено не само да не сме бити порочан (тога се гнушају и многи од оних који су му потчињени), већ треба да се одликује врлином, по заповести која налаже клони се зла и чини добро (Пс. 36: 27). Он није дужан да само искорењује из своје душе лоше слике, већ и да уреже најлепше, како би друге по врлинама превазилазио онолико више колико је веће његово достојанство.

Прво треба сам да се очисти, па тек онда да чисти друге; да постане мудар да би поучавао друге; да постане светлост, па онда да просвећује; да се приближи Богу, па затим да приводи Њему друге; да прими светлост да би је другима давао. Руководиоцу су потребне руке, а саветнику је потребан здрав

разум.

Не угледа се (Атанасије Велики) на обичај да ступи на престо, па да се одмах преда самовољи од презасићености као они који изненада освоје неку власт или добију наследство. Ово је својствено свештеницима туђим, незаконитим и недостојним чина, који приступајући свештенству ништа не доносе, нимало се не потрудивши зарад врлине, и за које се испоставља да су уједно и ученици и учитељи побожности и кад се сами још нису очистили, почињу да чисте друге. Јуче су били крадљивци светиње, а сада су свештеници, јуче нису смели да приступе светињи, а данас су путовође ка тајнама, окорели у пороцима и новојављени у побожности, дело људске милости, а не дело благодати Духа – они су цео свој пут обележили насиљем и напослетку тлаче саму побожност; не даје им нарав звање, већ звање – нарав (толико се пореметио поредак!); више треба да приносе жртве за себе неголи за грехове незнања народа (Јевр. 9: 7); они сигурно греше у једном од два: или су имајући потребу за снисхођењем прекомерно снисходљиви тако да не искорењују порок, већ уче пороку, или строгошћу власти прикривају сопствена дела.

Било ме је срамота због других који се, премда ни по чему нису бољи од осталих (ако нису и гори), што се каже, неопраних руку, нечисте душе, прихватају најсветијег дела и пре него што су постали достојни да приступе свештенству, упадају у светилиште, гурају се и тискају око Свете Трпеза не поштујући ово звање као узор врлине, већ средство да се прехране, не служењем које подлеже одговорности, већ руковођењем које не подноси извештај за своје поступке. И овакви људи, оскудни у побожности, јадни су у самом свом блеску, али скоро да их има више него оних којима руководе, тако да како време буде одмицало ни оваквог зла више неће остати, мислим да неће имати киме да руководе.

Светитељ Григорије Богослов

Имати душу чистију од сунчевих зрака

Свештеник треба да има душу чистију од самих сунчевих зрака, како га Дух Свети никад не би оставио без Себе и како би могао да каже: „А живим – не више ја, него живи у мени Христос“ (Гал. 2: 20). Ако се они који живе у пустињи, који су се удаљили од града, тржнице и тамошње буке и који као да

се налазе у уточишту и наслађују тишином, не одлучују да се уздају у безбедност свог живота, већ предузимају мноштво других мера предострожности штитећи се са свих страна трудећи се да све говоре и чине с великим опрезом како би могли са смелошћу и истинском чистотом да приступају Богу, колико то дозвољавају људске снаге, шта мислиш, колику снагу и чврстину треба да има свештеник како би могао да чува своју душу од сваке нечистоте и да духовну лепоту сачува неоштећеном? Потребна му је много већа чистота него онима, а коме је потребна велика чистота, предстоји му више случајева у којима се може оцрнити, ако сталном будношћу и улагањем великог напора не учини своју душу неприступачном за то.

Свештеници су за нас они људи којима је поверено духовно рађање и препород крштењем; кроз њих се облачимо у Христа и сахрањујемо се заједно са Сином Божијим и постајемо удови ове блажене Главе. Зато је тачно да не само да треба да се више плашимо својих отаца неголи владара и царева, него да их више и поштујемо: ови су нас родили „од крви и од жеље телесне“, а ови су узрочници нашег рођења од Бога, блаженог „вечног живота“, истинске слободе и благодатног усиновљења.

Свешеник треба да буде будан и обазрив и да има мноштво очију са свих страна, јер не живи само за себе, него за мноштво људи (1 Тим. 3: 2).

Зато душа свештеника треба са свих страна да блиста од лепоте како би могла и да радује и да просвећује људе који га гледају. Грехови безначајних људи који као да се дешавају у мраку, упропаштавају само оне који греше; а грехови угледног човека којег многи познају свима причињавају штету чинећи пале још немарнијима за добре подвиге, а оне који су пажљиви према себи наводећи на гордост. Осим тога, погрешке обичних људи, чак и ако се открију, никоме не доносе велику несрећу, а (погрешке) оних који стоје на висини свештеничког достојанства, као прво, сви виде; затим, чак и ако они учине малу грешку, другима она изгледа као велика, зато што сви не мере грех по важности самог дела, већ по достојанству онога ко греша.

Зато свештеник треба да се заштити са свих страна, као неким чврстим

оружјем, брижљивом будношћу и сталним стражењем над својим животом, свуда гледајући да неко не нађе отворено и незаштићено место и да му не зада смртоносни ударац, јер су сви из околине спремни да га рањавају и гађају - не само непријатељи и душмани, већ и многи од оних који се претварају да су пријатељи.

Светитељ Јован Златоусти

Са руског Марина Тодић

<http://www.tvhram.rs/pisana-rec/predavanja/839/dusa-svestenika-treba-blista-lepote>